

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. гр. Добрич, 14.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Диана Г. Дякова

Членове: Галина Д. Жечева
Жечка Н. Маргенова Томова

при участието на секретаря П. Ж. Пенева
като разгледа докладваното от Жечка Н. Маргенова Томова Въззивно гражданско дело № 20233200500832 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на глава XX от ГПК по въззивна жалба вх.№3329/31.07.2023г. на Йеттел България ЕАД с ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Младост, ж.к. Младост 4, Бизнес Парк София, сграда №6, чрез адвокат З. Й. Ц. - САК, срещу решение №77/29.06.2023г. по гр.д.№649/2021г.на РС-Б., с което се отхвърлят предявените от дружеството срещу Й. Д. С. с ЕГН *****, с настоящ адрес в с.С. ул.“***, Б. община, Добричка област, установителни искиове за вземания, произтичащи от Договор за мобилни услуги №615438975 от 19.04.2016г. изм. с Допълнително споразумение №015142468 от 27.04.2018г., и Договор за лизинг от 27.04.2018г., за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК № 18,/ 29.03.2021 г. по ч. гр. д. № 192/2021 по описа на БРС, а именно: за сумата от общо 510,59 лв, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението – 26.03.2021 г. до окончателното плащане.

Въззивникът намира решението за неправилно, необосновано, постановено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. С изцяло неотнормирани мотиви съдът извел погрешен извод за неоснователност

при наличие на заблуждение относно вида и характера на процесните договори за мобилни услуги и за лизинг, по отношение на които разпоредбите на ЗПК са неприложими. Налице бил порок при формиране на вътрешното убеждение, тъй като изводите на съда не кореспондирали с наведените в исковата молба твърдения относно сключените договори като източник на процесните облигационните отношения. Иска отмяна на решението и уважаване на претенциите.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК писмен отговор по жалбата не е подаден от насрещната страна. В хода на въззивното производство назначения по реда на чл.47, ал.6 от ГПК особен представител оспорва жалбата.

Жалбата е подадена в срока по чл.259 от ГПК, с начало 12.07.2023г., когато е връчен препис от решението на обжалвания, и край 26.07.2023г., чрез изпращането и по пощата на 26.07.2023г. от лице, с интерес от обжалването, отговаря на изискванията по чл.260 т.1,2,4 и 7 от ГПК и чл. 261 т.1-4 от ГПК.

Добричкият окръжен съд разгледа съдържащите се в нея оплаквания, становището на противната страна и с оглед на тях и събраните по делото доказателства, в рамките на правомощията си по чл.269 от ГПК провери обжалваното решение и основателността на иска, като приема за установено следното:

Гр.д.№649/2021г. на РС-Б. е образувано по искова молба с вх. №2164/09.11.2021г., уточнена с молба вх.№2418/30.11.2021г., от „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ЕАД/сега с променено наименование Йеттел България ЕАД/ с ЕИК 130460283, седалище и адрес на управление гр. София, ж.к.”Младост – 4”, Бизнес Парк София, сграда 6, с която срещу Й. Д. С. с ЕГН *****, с настоящ адрес в с.С., общ.Б., обл.Добрич, ул.***, са предявени положителни установителни иски по чл.422 вр. чл.415 от ГПК вр. чл.79, ал.1 и чл.92 от ЗЗД за установяване съществуването на парични вземания на ищеца, в общ размер 510.59 лева, произтичащи от Договор за мобилни услуги №615438975 от 19.04.2016г., изм. с Допълнително споразумение №015142468 от 27.04.2018г., и Договор за лизинг от 27.04.2018г., за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК № 18,/ 29.03.2021 г. по ч. гр. д. № 192/2021 по описа на БРС, от които/съобразно уточнителна молба вх.№2418/30.11.2021г. /както следва:

- 325.93лева неплатени месечни абонаментни такси и допълнителни такси по Договор за мобилни услуги №615438975/19.04.2016г., изменен с Допълнително споразумение №015142468/27.04.2018г., с който е предоставен мобилен номер 0895817188;

- 158.76лева неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент за мобилен номер 0895817188, начислена във фактура №*****/15.09.2019г.;

-25.90лева незаплатени лизингови вноски, от които две лизингови вноски от общо 5.18лева за периода 15.05.2019г.-14.07.2019г. и осем предсрочно изискуеми осем лизингови вноски от общо 20.72лева, начислени във фактура №*****/15.09.2019г.

Предмет на въззивно обжалване е решението в неговата цялост, интерес за което е налице у ищеца, тъй като исковете са отхвърлени по съображение на районния съд за недействителност на договорите на основание чл.22 във вр.чл.10, ал.1 от ЗПК-използван при съставянето им шрифт по-малък от изискуемия от 12пункта .

Обосноваващи възникването на процесните вземания обстоятелства се свеждат, до твърдения за инициирано заповедно производство, приключило с издаване в полза на заявителя-ищец на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, произтичащо от облигационни отношения , породени от сключени с Й. Д. С. с ЕГН ***** два договора: - Договор за мобилни услуги № 615438975 от 19.04.2016 г. за мобилен номер 359895817188, изменен с Допълнително споразумение № 015142468 от 27.04.2018 г. и избран нов тарифен план „Тотал 30.99 лева“ за срок от 24месеца, считано от 27.04.2018г до 27.04.2020г., и

- Договор за лизинг от 27.04.2018 г.за временно и възмездно ползване на устройство- мобилен телефонен апарат LENOVO, модел Moto C 4G Gold, срещу обща лизингова цена от 59.57лева, платима на равни месечни вноски от 2.59лева, които се фактурират заедно с месечните вноски за ползвани мобилни услуги, за срок от 23месеца от датата на подписването му.

По причина на неизпълнение на задължението на абоната по двата договора/за мобилни услуги и за лизинг/ начислени във фактура №7290032740/15.06.2019г. за сумата от общо 172.45лева с ДДС/вкл.25.82лева абонаментна такса, 0.75такса спиране, 114.98лева ползвани услуги и 2.59лева

с ДДС лизингова вноска/ и фактура №7291278583/15.07.2019г. за сумата от общо 166.14лева с ДДС/вкл.25.82лева абонаментна такса, 110.47лева ползвани услуги и 2.59лева с ДДС лизингова вноска/, изискуеми 15 дни след издаване на всяка фактура, ищецът едностранно прекратил договора за мобилни услуги и издал фактура №*****/15.09.2019г., включваща задължение за плащане на неустойка за предсрочно прекратяване в размер на 158.76лева и предсрочно изискуемия остатък от лизинговите вноски в общ размер от 20.72лева. Няма твърдения в исковата молба относно конкретната дата на предсрочно прекратяване на договора, нито относно начина. Такива са изложени в молба- становище вх.№1770/24.04.2023г., а именно, че прекратяването е настъпило на датата на спиране на достъпа на клиента до мобилната мрежа, т.нар.“двустранно спиране на номера“ - 05.08.2019г.

В исковата молба е изложено и, че размерът и основанието за възникване на задължението за неустойка са уредени в раздел 4, т.4 от допълнителното споразумение от 27.04.2018г. към договора за мобилни услуги- сумата представлявала сбор от три стандартни месечни вноски, а именно 77.46лева/3x25.82лева/ведно с добавена сума от 81.30лева-разлика между стандартната цена на устройството - мобилен телефонен апарат LENOVO без отстъпка и дължимата обща преференциална цена по договора за лизинг за оставащия срок от договора. Изложено е и, че обявяването на предсрочната изискуемост на лизинговите вноски било уредено в чл.12 от Общите условия на оператора за договорите за лизинг-предпоставка за това било неизпълнението на паричните задължения на лизингополучателя, в т.ч.по свързаните договори за мобилни услуги. Предсрочно изискуемият остатък от лизинговите вноски в общ размер от 20.72лева се равнявал на осем лизингови вноски.

Ответникът е изразил становище чрез назначения му по реда на чл.47, ал.6 от ГПК особен представител за допустимост и неоснователност на исквете. Оспорва предоставянето на мобилни услуги за периода 15.05-14.07.2019г. с твърдения, че представените две месечни сметки не са годни да удостоверяват доставка на услугата и нейната цена щом като не съдържат подписа на ответника. Оспорва по размер претендираната неустойка, като счита, че при месечна абонаментна такса от 30.99лева, за разликата над 92.97лева претенцията е недоказана. Оспорва и прекратяването на договора,

което счита да не настъпва автоматично, тъй като нормата на чл.12 от ОУ указвала на едностранно писмено изявление, каквото нямало отправено и достигнало до знанието на ответника. Възражава относно действителността на договора за лизинг като несъобразен с изискванията на чл.10, ал.1 от ЗПК-шифта е по-малък от 12 пункта.

Правната квалификация на установителните искове като такива по чл.422,ал.1,вр. с чл.415,ал.1 от ГПК, вр. с чл.79,ал.1 и чл.92 от ЗЗД, изхожда от изложените от ищеца фактическите обстоятелства, обуславящи интереса от установителен иск и заявления установителен петитум – иск на кредитор срещу длъжник за установяване съществуване на вземане, предмет на издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК .

От събраните по делото доказателства се установява облигационната обвързаност между страните по силата на сключен на 19.04.2016 г. договор за мобилни услуги за избран мобилен номер 359895817188, изменен след трансформирането му в безсрочен при същите условия с Допълнително споразумение от 27.04.2018 г., като е избран нов тарифен план „Тотал 26.99 лева“ за срок от 24месеца, считано от 27.04.2018г до 27.04.2020г., с предоставено за ползване мобилно устройство LENOVO, модел Moto C 4G Gold, съгласно сключен договор за лизинг от 27.04.2018 г., с отстъпка от стандартната цена в размер на 267.74лева/лизингова цена с абонамент 62.16лева, цена в брой без абонамент 329.90лева/. Установява се, че от търговското дружество-ищец е подадено заявление с вх. рег. №169/26.03.2021г.. до РС-Б. за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК за парично вземане от общо 510.59лева, включващо неизплатено задължение в размер на 164.97лева по фактура №7290032740/15.06.2019г. с настъпил падеж на 30.06.2019г.; неизплатено задължение в размер на 166.14лева по фактура №7291278583/15.07.2019г. с настъпил падеж 30.07.2019г. и неизплатено задължение в размер на 179.48 лева по фактура №*****/15.09.2019г. с настъпил падеж на 30.09.2019г., включваща задължение за плащане на неустойка за предсрочно прекратяване на договори в размер на 158.76лева и предсрочно изискуемия остатък от лизинговите вноски в общ размер от 20.72лева. Заявлението е уважено изцяло и е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №18/29.03.2021г. по ч.гр.дело №192/2021г.на РС-Б..

Длъжникът не е намерен на своя поС.ен и настоящ адрес, не е подал възражение в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК. При това положение на 04.10.2021г., при преценка за наличие на хипотезата на чл.415, ал.1,т.2 от ГПК , заповедният съд е указал на заявителя, че може да предяви иск за установяване на вземането си. В едномесечен срок с начало 04.10.2021г. и край 04.11.2021г., заявителя е депозирало искова молба вх. №2164/09.11.2021г., чрез изпращането и по пощата на 03.11.2021г.

Установителната исковата претенция е допустима. Заявена е в едномесечния срок по чл. 415 ал.1 от ГПК,от легитимирано лице-заявителят в заповедното производство, за установяване съществуването на вземането си, като продължение на защитата си в заповедното производство. Налице е идентичност между материалното право, чието изпълнение се претендира по специалния ред на заповедното производство и правото, чието установяване се иска в исковото производство. Идентичността обхваща всички индивидуализиращи признаци на вземането- основание, пасивно и активно задължени лица, размер и период.

Установителната претенция е частично основателна/неоснователна.

За предоставените и ползвани мобилни услуги от ответника Й. Д. С., операторът „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ”ЕАД е издал фактури както следва : фактура №7290032740/15.06.2019г. за сумата от общо 172.45лева с ДДС, включващо и 2.59лева лизингова вноска , задължение за отчетен период 15.05.2019г-14.06.2019г.; фактура №7291278583/15.07.2019г. за сумата от общо 166.14лева с ДДС, включващо и 2.59лева лизингова вноска, задължение за отчетен период 15.06.2019г-14.07.2019г.

На датата 15.09.2019г. е издал фактура №*****/15.09.2019г., с начислена неустойка за предсрочно прекратяване на договори за услуги 158.76лева и предсрочно изискуем остатък от лизинговите вноски в общ размер от 20.72лева.

Не се твърди и не се сочат доказателства от ответника да е платил фактурираните задължения за отчетните два периода, за които са издадени първите две фактури- от 15.06.2019г. и от 15.07.2019г. Прихванато е от оператора надвнесено плащане за предходен период и не се претендира част от вземането по първата фактура в размер на 7.48лева . Несъмнено липсата на плащане на стойността на ползваните услуги е породила правото на оператора

за едностранно прекратяване /чл.19б, б.„в“ от ОУ/ на договора и да претендира уговорената неустойка за предсрочно прекратяване/минимум стандартните месечни вноски за периода от прекратяването до изтичане на уговорения срок на договора, максимум – трикратния размер на стандартните месечни вноски, а в допълнение към така определената неустойка и –част от ползваната стойност на отстъпките от абонаментните планове, съответстваща на оставащия срок на договора, както и разликата между стандартната цена на устройството/в брой, без абонамент/, съгласно действащата към момента на сключване на договора за ценова листа, и заплатената от него при предоставянето му/в брой или обща лизингова цена по договора за лизинг/, съответстваща на оставащия срок на договора/.

Дори и да са се осъществили фактите, пораждащи правото на оператора да прекрати едностранно договора за мобилни услуги, за да възникнат последиците от това право-вземането за неустойка, то следва да бъде надлежно упражнено.

Прекратяването на договора е способ за погасяване на цялото договорно правоотношение .Според разпоредбата на чл.20а ал.2 от ЗЗД договорите могат да бъдат прекратявани само по взаимно съгласие на страните или на основания,предвидени в закона. Договорите могат да се прекратяват и с едностранно волеизявление на една от страните по тях, стига това да е предвидено в закон или да е налице изрично споразумяване между страните при сключване на договора-чл.9 от ЗЗД. При прекратяването договорът преустановява за в бъдеще своето правно действие-прекратяват се правата и задълженията на страните, без обаче да се заличават тези права и задължения, които вече са били породени. Във всички случаи прекратяването на договорите има действие от деня на писменото уведомяване.

В случая не се твърди да е отправено от мобилния оператор писмено изявление за прекратяване, а се твърди прекратяването да е осъществено на датата 05.08.2019г. когато е деактивирана услугата –спрян е достъпа на клиента до мобилната мрежа, т.нар.“двустранно спиране на номера“, и от тази дата е спряно начисляването на месечна абонаментна такса, а се начислява неустойка, в който смисъл са изявленията на ищеца в молба-становище с вх. №1770/24.04.2023г..

На клаузите от Общите условия, регламентиращи едностранното

прекръпяване на индивидуален договор/чл.19б /, не е придадено автоматично действие. Вярно е и, че клаузите на Общите условия не предвиждат и форма, в която изявлението на мобилния оператор за предсрочно прекръпяване на договорните отношения да бъде отправено към длъжника /нормите на чл.19а, 31а, 36, чл.51 от ОУ уреждат различни форми на уведомявания в хипотези , различни от хипотезата на едностранно прекръпяване от оператора на срочен договор поради неизпълнение на задължения от страна на потребителя/.

Липсата на предвиждания в договора и Общите условия по отношение формата на уведомяване на потребителя, не означава, че същият въобще не следва да бъде уведомяван. В този случай приложимо се явява общото правило - писмения договор подлежи на прекръпяване с изявление в същата форма, доколкото не е уговорено друго в договора или предвидено в Общите условия. Конклюдентните действия, на които се позовава ищеца /спиране на достъпа до мобилната мрежа на оператора, т.нар.“двустранно спиране на номера“ от датата 05.08.2019г./ не съставляват допустим начин за преустановяване на договорна връзка. Не съставляват такъв и известията във каквато и да е форма за наличие на неплатени задължения и/или за спиране на телефона. Вън от горното извършването на такива не е и доказано. Представянето с молба-становище вх.№1770/24.04.2023г. на покана за доброволно плащане от 15.08.2019г., удостоверение от „Тип-Топ Куриер“ АД от 10.02.2023г. за доставянето и на адресата, е преклудирано- документите са представени в третото по ред открито съдебно заседание, проведено на 24.04.2023г., не са приети като доказателства по делото и не могат да служат за правни изводи относно удостоверените с тях факти .

След като ищецът не е доказал надлежно да е упражнил правото си предсрочно да прекрати договора, не е доказал и възникването и съществуването на вземането си за неустойката като последица на предсрочното му прекръпяване по вина на потребителя . В този смисъл искът за сумата от **158.76лева неустойка** за предсрочно прекръпяване на договорен абонамент за мобилен номер 0895817188, начислена във фактура №*****/15.09.2019г. следва да бъде отхвърлен. Обжалваното решение в частта на отхвърляне на този иск, макар по съображения на районния съд, които не се споделят от въззивната инстанция, като краен резултат се явява правилно и следва да бъде потвърдено.

В останалата част решението е неправилно.

Процесните договори от към съдържание отговарят на законовите изисквания за договори, сключени при общи условия - включват необходимите реквизити за страни, предмет, срок и описание на услугите, а липсващите елементи могат да бъдат заместени от общите условия, които са неразделна част от тях. Те са приети с положения подпис на абоната, който не е оспорен, и по този начин е декларирал, че е запознат с тях и е получило екземпляр от същите. В този смисъл не са налице основанията за наличие на предпоставките за нищожност на договорите поради противоречието им с приложимата норма на чл. 228 от ЗЕС, респ. същите са редовни от външна страна и обвързват страните с договорените им задължения. Възраженията на особения представител на ответника за нищожност на клаузите на договора за лизинг, поради противоречието им със ЗПК, в частност на разпоредбата на чл.10, ал.1 относно шрифта, са неоснователни. Разпоредбите на ЗПК не се прилагат по отношение на процесния договор за лизинг, тъй като в случая не се предвижда задължение за закупуване на стоката предмет на договора. Съгласно разпоредбата на чл.4, ал. 1, т.4 от ЗПК задължение за закупуване на стоката предмет на договора, съществува, ако в договора е предвидена възможност кредиторът едностранно да вземе решение да прехвърли собствеността. В случая, в чл.1, ал. 2 от договора за лизинг, между страните е уговорено, че лизингополучателят има право да придобие собствеността върху предоставеното за ползване устройство, като подпише договор за изкупуване на устройството с лизингодателя, при подробно посочени условия, което изключва възможността лизингодателят едностранно да вземе решение да прехвърли собствеността.

При този извод относно действителността на договорите, исковата претенция в размер на сумата от **325.93лева** неплатени месечни абонаментни такси, от които 164.97лева за отчетен период 15.05.2019г.-14.06.2019г. по фактура №7290032740/15.06.2019г. и 166.14лева за отчетен период 15.06.2019г.-14.07.2019г. по фактура №7291278583/15.07.2019г., е основателна. Търсената сума за двата отчетни периода включва и двете лизингови вноски от по 2.59лева с ДДС, общо 5.18лева, за периода 15.05.2019г.-14.07.2019г./с оглед съдържанието на двете фактури и твърденията на самия ищец/, респ. същите неоснователно повторно се претендират като част от вземането от 25.90лева, заявено като сбор от

незаплатени лизингови вноски, от които две лизингови вноски от общо 5.18лева за периода 15.05.2019г.-14.07.2019г. и осем предсрочно изискуеми осем лизингови вноски от общо 20.72лева, начислени във фактура №*****/15.09.2019г.. Установеното по делото постигнато действително съглашение по договора за лизинг, по силата на който ответника е получил устройството /получаването е удостоверено е положения подпис на абоната в договора и не е спорно/, дава основание да се приеме наличието на валидно възникнало задължение за плащане на лизинговите вноски по договора. При уговорен краен срок на договора за лизинг 27.03.2020г., дължимите за периода от 15.07.2019г. до изтичане срока на договора осем лизингови вноски в размер на общо 20.72лева/2.59леваx8/, начислени във фактура №*****/15.09.2019г., са изискуеми към датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК - 26.03.2021г. /и понастоящем/- е настъпил е падежа и на последната лизингова вноска за м.март 2020г.. В този смисъл искът в частта за сумата от общо **20.72лева** ,сбор от неплатени осем лизингови вноски, начислени във фактура №*****/15.09.2019г. е основателен и следва да бъде уважен.

С оглед акцесорния характер на претенциите следва да се уважи и искането за присъждане на законната лихва върху сумата от 325.93лева и сумата от 20.72лева от подаване на заявлението - 26.03.2021г. ,до окончателното

Плащане на сумите.

С оглед изхода на спора при настоящото му разглеждане от въззивната инстанция, и двете страни имат право на разноски, на основание чл. 78, ал.1 и ал. 3 ГПК-ищецът съразмерно на уважената част от исковете, ответникът съразмерно на отхвърлената част.

Ответникът, заел позицията на въззиваема страна, не е удостоверил извършването на разходи както в заповедното производство, така и в първоинстанционното и във въззивното исково производство/и в двете е бил представляван от особен представител и не е сторил разходи за адвокатска защита/.

Отговорността на ответника за разноските на ищеца пред заповедния съд следва да бъде ангажирана съразмерно на постигнатия от ищеца резултат. В заповедното производство ищецът е сторил разходи за държавна такса

25лева и 360лева адвокатско възнаграждение. В исковото производство за първа инстанция ищецът е сторил разходи от 125лева държавна такса за водене на делото; 300 лева възнаграждение за вещо лице; адвокатско възнаграждение в размер на 360 лева и разноски за особен представител на ответника от 200лева, т.е. общо 985лева. Във въззивната инстанция: 75лева за държавна такса по обжалването и 1200лева за възнаграждение за особен представител. Сумата от 1200лива не следва да бъде призната като разход на ищеца изцяло, тъй като съдът е определил възнаграждение на особения представител в размер на 600лева, колкото и е изплатил. Следователно за остатъка от 600лева ответникът не следва да отговаря, тъй като не е използван и подлежи на връщане на ищеца след представяне на молба и посочване на банкова сметка. Така във въззивното производство ищецът е сторил разходи от общо 675лева. На горната база и съразмерно на уважената част от исквете в полза на ищеца и въззивник Йеттел България ЕАД, следва да се присъдят разноски, както следва: за заповедното производство-261.38лева/16.97лева държавна такса и 244.41лева адв.възнаграждение/; за първата инстанция в исковото производство-668.75лева/84.87лева държавна такса, 244.41лева адв.възнаграждение, 135.79лева възнаграждение за особен представител, 203.68лева възнаграждение за вещо лице/; за въззивната инстанция-458.28лева/50.92лева държавна такса и 407.36лева възнаграждение за особен представител/.

По тия съображения, Добричкият окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №77/29.06.2023г. по гр.д.№649/2021г.на РС-Б., с което се отхвърлят предявените от Йеттел България ЕАД с ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Младост, ж.к. Младост 4, Бизнес Парк София сграда №6, срещу Й. Д. С. с ЕГН *****, с настоящ адрес в с.С. ул.“***, Б. община, Добричка област, установителни искиове за вземанията от общо 510.59лева, произтичащи от Договор за мобилни услуги №615438975 от 19.04.2016г., изм. с Допълнително споразумение №015142468 от 27.04.2018год., и Договор за лизинг от 27.04.2018г., предмет на издадената по ч.гр.д.№192/2021г. по описа на БРС заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК

№18/29.03.2021г., в следните **ЧАСТИ**: за сумата от **325.93лева** неплатени месечни абонаментни такси, от които 164.97лев за отчетен период 15.05.2019г.-14.06.2019г. по фактура №7290032740/15.06.2019г. и 166.14лева за отчетен период 15.06.2019г.-14.07.2019г. по фактура №7291278583/15.07.2019г., и за сумата от **20.72лева**, сбор от неплатени осем лизингови вноски, начислени във фактура №*****/15.09.2019г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението – 26.03.2021 г. до окончателното плащане, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА**:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание на чл.422 във връзка с чл.415 от ГПК в отношенията между страните по делото, че Й. Д. С. с ЕГН *****, с настоящ адрес в с.С., общ.Б., обл.Добрич, ул.“***, ДЪЛЖИ на Йеттел България ЕАД с ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Младост, ж.к. Младост 4, Бизнес Парк София, сграда №6, част от вземанията от общо 510.59лева, произтичащи от Договор за мобилни услуги №615438975 от 19.04.2016г., изм. с Допълнително споразумение №015142468 от 27.04.2018год., и Договор за лизинг от 27.04.2018год, предмет на издадената по ч.гр.д.№192/2021 по описа на БРС заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК № 18/ 29.03.2021 г., а именно: **сумата от 325.93лева** неплатени месечни абонаментни такси, от които 164.97лева за отчетен период 15.05.2019г.-14.06.2019г. по фактура №7290032740/15.06.2019г. и 166.14лева за отчетен период 15.06.2019г.-14.07.2019г. по фактура №7291278583/15.07.2019г., и сумата от **20.72лева**, сбор от неплатени осем лизингови вноски, начислени във фактура №*****/15.09.2019г., ведно със законната лихва върху двете суми, считано от датата на подаване на заявлението - 26.03.2021 г., до окончателното им плащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение №77/29.06.2023г. по гр.д.№649/2021г.на РС-Б. в останалата му част.

ОСЪЖДА Й. Д. С. с ЕГН *****, с настоящ адрес в с.С., общ.Б., обл.Добрич, ул.“***, да заплати на Йеттел България ЕАД с ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Младост, ж.к. Младост 4, Бизнес Парк София, сграда №6, разноски за заповедното производство-261.38лева; за първата инстанция в исковото производство-668.75лева; за въззивната инстанция-458.28лева.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.3, т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____